

Кърт Вонегът

Мис Изкушение

Пуританизмът дотолкова бе изпаднал в забвение, че дори и на най-старата стара мома не ѝ минаваше през ум Сузана да се завърже на позорния стълб, дори и най-старият фермер не заподозря дяволската ѝ красота като причина да пресъхне вимето на кравата му.

Сузана беше второстепенна актриса в летния театър край селото и живееше в стая под наем над пожарната. Цяло лято тя бе част от живота на селото, но селяните не можаха да свикнат с нея. Оставаше си все така стряскаща и примамлива като лъскава част на противопожарна кола от големия град.

Стърчащата ѝ коса и големите ѝ кръгли очи бяха черни като полунощ. Кожата ѝ беше с цвета на сметана. Бедрата ѝ бяха като лира, а пазвата ѝ караше мъжете да мечтаят за покой и изобилие завинаги след това. На заоблените си като миди уши носеше варварски златни халки, а на глезените ѝ подрънкваха верижки с малки звънчета.

Ходеше боса и спеше до обяд. А когато приближеше пладне, селяните по главната улица ставаха неспокойни като гончета пред буря.

На обяд Сузана се появяваше на терасата пред стаята си, изтягаше се сладко, наливаше купичка мляко за котката, целуваше я, оправяше косата си, слагаше си обещанията, заключваше вратата и скриваше ключа в пазвата си.

След това, боса, тя започваше своята горда, гъвкава, възбуждаща, звънкаща разходка – надолу по външната стълба, покрай магазина за алкохол, застрахователната агенция, кантората за недвижими имоти, закувалнята, постът на Американския легион и църквата до пълния с хора смесен магазин. Там си купуваше нюйоркските вестници.

Сякаш кимаше на всички – едва забележимо, като кралица, но единственият човек, с когото разговаряше, беше Биърс Хинкли, седемдесет и двегодишният магазинер.

Старецът винаги ѝ приготвяше вестниците предварително.

– Благодаря, господин Хинкли – казваше тя и отваряше някой от вестниците на случайна страница, – вие сте ангел! Да видим сега какво става в цивилизацията.

Докато старецът наблюдаваше, замаян от парфюма, Сузана се смееше или въздишаше, или мръщеше на прочетеното – никога не обясняваше какво точно е то.

След това вземаше вестниците и се връщаше в гнездото си над пожарната. Спираше на терасата отпред, мушкаше ръка в пазвата си, изваждаше ключа, отключваше вратата, вземаше черната котка, целуваше я пак и изчезваше в стаята.

Тази пищна процесия, състояща се от едно-единствено момиче се повтаряше като някакъв езически ритуал всеки ден, докато веднъж, към края на лятото, атмосферата в смесения магазин не бе раздрана от жестокото, продължително скърцане на един от несмазаните столове пред бара за безалкохолни напитки.

Скърцането прекъсна Сузана, точно когато казваше на господин Хинкли, че е ангел. Скърцането накара скалповете да настръхнат и зъбите да болят. Сузана погледна добронамерено по посока на звука, прощавайки на този, който го бе предизвикал. Разбра, че този човек няма добри намерения.

Бе изскърцал стола на ефрейтор Норман Фулър, който се бе прибрал у дома предната вечер, след осемнайсет мрачни месеца в Корея. Тези осемнайсет месеца бяха без война, но и без радост. Фулър се бе завъртял на стола бавно, за да погледне Сузана с възмущение. Когато звукът замря, в смесения магазин се възцари мъртвешка тишина.

Фулър бе унищожил магията на лятото край морския бряг – бе припомнил на всички в магазина за тъмните, тайнствени страсти, които толкова често се явяват основни двигатели на живота.

Би могъл да е брат, дошъл да спаси сестра си, идиотката, от покварата; или ядосан съпруг, нахълтал в бара, за да отведе жена си с камшика там, където ѝ е мястото – при бебето. Истината, обаче, беше, че ефрейтор Фулър никога не бе виждал Сузана.

Целта му не бе да устрои сцена. Не знаеше, че столът ще изскърца. Просто искаше да даде израз на възмущението си, да добави малък детайл към представлението на Сузана – детайл, доловим само за познавачите на човешката комедия.

Но скърцането превърна възмущението му в център на слънчевата система за присъстващите в смесения магазин – особено за Сузана. Времето спря и не можеше да продължи своя ход, докато Фулър не обяснеше гранитното изражение на своето лице – лице на истински янки.

Ефрейторът почувства как кожата му свети като нажежен метал. Възприемаше съдбата. Съдбата неочаквано го бе дарила с публика и със ситуация, за която имаше да каже много.

Фулър почувства как устните му се движат, чу думите си.

– За каква се мислиш? – заговори той на Сузана.

– Моля? – отвърна Сузана и боязливо придърпа вестниците към себе си.

– Видях те да идваш насам като циркаджийка и се попитах за каква се мислиш – каза Фулър.

Сузана се изчерви величествено.

– Аз... аз съм актриса.

– Иска ли питане! Най-големите актриси на света са американките.

– Много мило, че го казвате – промълви тя смутено.

Кожата на ефрейтора засвети по-ярко и по-силно. Умът му се изпълни с порой от уместни, сложни фрази.

– Не говоря за театрите, в които има сцена и места за сядане! Говоря за сцената на живота! Американките се държат и се обличат, като че ли са готови да ти дадат целия свят. Само че като протегнеш ръка, слагат в нея бучка лед.

– Наистина ли? – обади се Сузана глухо.

– Наистина – отсече Фулър. – И е крайно време някой да го каже. – Той огледа предизвикателно зрителите един по един и срещна нещо, което взе за стъписано съгласие и окуражаване. – Не е честно – добави след това.

– Кое? – попита Сузана.

– Идваш тук и си завързала звънче на глезена си, за да трябва да погледна хубавите ти розови краченца. Целуваш котката, така че да си мисля какво ли ще е, ако аз бях тази котка. Наричаш възрастния човек „ангел“, така че да си мисля какво ли ще е да бъде наречен „ангел“ от теб. Криеш ключа си пред всички, така че си мисля за мястото, където е. – Той се изправи. – Госпожице – добави ефрейторът с изпълнен с болка глас, – ти правиш всичко възможно, за да предизвикаш у самотните, обикновени хора като мен стомашно неразположение и висока температура, а дори и през ум не ти минава да им подадеш ръка, за да не паднат в пропастта.

Той закрачи към вратата. Всички погледи бяха приковани в него. Никой не забеляза, че заклеимяването му бе превърнало Сузана в пепелта на това, което беше само миг по-рано. Сега тя изглеждаше, каквато бе в действителност – деветнайсетгодишно объркано момиче, докоснало се само до малка част от светските реалности.

– Не е честно – продължаваше Фулър. – Трябва да има закон срещу момичетата, които се обличат като теб. Ти караш хората да се чувстват повече нещастни, отколкото щастливи. Знаеш ли какво ще ти кажа за това, че караш всеки да иска да те целуне?

– Не – отвърна Сузана. Всички бушони на нервната ѝ система вече бяха изгорели.

– Ще кажа това, което би ми казала ти, ако се опитам да те целуна – отсече той величествено и вдигна ръка като футболен съдия, който гони

играч от терена. – Върви по дяволите!

Фулър излезе и затръшна вратата против мухи.

Той не се обърна, когато миг след това вратата се затръшна втори път, когато се чу топуркане на боси крака и бясното подрънкване на малките звънчета заглъхна по посока към пожарната.

Вечерта овдовялата майка на ефрейтор Фулър сложи на масата свещ и го нагости с печено филе и ягодова торта в чест на завръщането му у дома. Той преглъщаше храната сякаш бе мокра попивателна хартия и отговаряше на жизнерадостните въпроси на майка си с мъртвешки глас.

– Не се ли радваш, че се прибираш у дома? – попита го майка му, когато допиха кафето.

– Разбира се, че се радвам – отвърна Фулър.

– Какво прави днес?

– Разхождах се.

– Видя ли се със старите приятели?

– Нямам никакви приятели.

Майка му вдигна учудено ръце.

– Нямах приятели? Ти?

– Времената се менят, мамо – отвърна Фулър тежко. – Осемнайсет месеца са много време. Някои вече не живеят тук, други се ожениха...

– Бракът не убива хората, нали?

Фулър не се усмихна.

– Може би не – отвърна той, – но прави така, че им е много трудно да намерят място за старите приятели.

– Дъги не е женен.

– Той е на Запад, мамо. Във военновъздушните сили.

Малката трапезария стана самотна като бомбардировач в разреде-ната, студена стратосфера.

– О... – възкликна майка му. – Все някой трябва да е останал.

– Не. Цяла сутрин въртя телефона. Все едно че съм в Корея. Никой е си е у дома.

– Не мога да повярвам! Едно време не можеше да минеш по главна-та улица, без приятелите ти буквално да те смачкат.

– Мамо – каза Фулър глухо, – знаеш ли какво направих, след като вече не останаха телефонни номера? Отидох долу до смесения магазин и седнах на барчето за безалкохолни напитки, за да почакам да се появи

някой, с когото да поприказвам... някой, когото познавам поне малко. – Той поклати глава тъжно. – Оказа се, че познавам само стария Биърс Хинкли. Не се шегувам. – Ефрейторът стана и смачка салфетката на топка. – Ще ме извиниш ли?

– Да, разбира се. Къде ще отидеш сега? – Тя изведнъж се усмихна.
– Няма ли да се обадиш на някое хубаво момиче?

Фулър хвърли салфетката.

– Ще отида да си взема пура. Не познавам никакви момичета. Всичките са омъжени.

– Р... разбирам – отвърна майка му. – Д... дори не знаех, че пушиш.

– Мамо! – тросна ѝ се той, – набий си го в главата най-сетне! Нямаше ме осемнайсет месеца! Осемнайсет месеца, мамо!

– Много време, нали? – поклати глава майка му, смутена от изблика на сина си. – Е, върви да вземеш пурата си. – Тя докосна ръката му. – И, моля те, не се чувствай толкова самотен. Почакай малко. Животът ти скоро ще се изпълни с толкова хора, че няма да знаеш накъде да се обърнеш. И преди да се усетиш, ще срещнеш някое хубаво момиче и също ще се ожениш.

– Нямам намерение да се женя толкова скоро, мамо – отвърна Фулър вдървено. – Не преди да завърша богословие.

– Богословие? – учуди се майка му. – Кога ти хрумна това?

– Днес следобед.

– Какво се е случило днес следобед?

– Преживях нещо религиозно. Нещо ме накара да проговоря.

– Какво?

В бръмналата глава на ефрейтора се виеше рапсодия от Сузани. Той отново видя всичките професионални изкусителки, които го бяха измъчвали в Корея, които му се бяха усмихвали от опънатите за киноекран чаршафи, от залепените по влажните стени на палатките снимки с подвити ъгълчета, от изпомачканите списания в оградените с чували пясък картечни гнезда. Тези Сузани бяха направили състояния, усмихвайки се на бедните Фулъровци навсякъде – с изумителната си красота ги подтикваха да се отправят за никъде, за нищо.

Духът на предците му пуритани – с изопнат врат, облечен в черно – овладя езика му. Фулър заговори с глас, дошъл от вековете, глас на човек, бесещ вещици, глас изпълнен с объркване, увереност в собствената правда и обреченост.

– Срещу какво говорих ли? – попита той. – Срещу из-ку-ше-ни-е-то.

Пурата на Фулър в нощта беше като сигнална лампа, предупреждаваща безгрижните, весели хора да стоят настрана. Това явно бе пура, изпушена в гняв. Дори нощните пеперуди проявяваха достатъчно разум да стоят настрана. Като неспокойно, търсещо червено око, тя премина нагоре и надолу по всички улички, за да свърши, най-накрая, като мокър, мъртъв фас пред пожарната.

Бийрс Хинкли, старият магазинер, седеше зад волана на цистерната, с помътнели от носталгия очи – носталгия по дните, когато беше достатъчно млад, за да я кара. А на лицето му, така че всички да видят, бе изписана мечта – за катастрофа, при която младите мъже няма да ги има, когато само старецът и никой друг ще подкара машината кола към славата. Той прекарваше топлите вечери там, зад волана, и така бе от години.

– Искаш ли огънче за това нещо? – попита Хинкли ефрейтор Фулър, когато зърна мъртвата пура в устата му.

– Не, благодаря, мистър Хинкли. В нея вече не остана удоволствие.

– Да пукна, ако знам как някой може да намира удоволствие в пурите – отбеляза старецът.

– Въпрос на вкус – отвърна Фулър. – Вкусовете са неведомо нещо.

– Което за един е месо, за друг е отрова – отбеляза Хинкли. – Живей и остави другите да живеят, това съм казвал винаги. – Той погледна към тавана на кабината. Там горе се намираще ароматното гнездо на Сузана и нейната черна котка. – А пък аз? Сега за мен удоволствието е да си спомням някогашните удоволствия.

Фулър също погледна нагоре и заговори по премълчаната тема директно:

– Ако беше млад, щеше да знаеш защо й казах това, което й казах. Боли ме като гледам красиви и надути момичета.

– О, спомням си – отвърна Хинкли. – Не съм чак толкова стар, че да не помня голямата болка.

– Ако имам дъщеря, надявам се да не е красива – добави Фулър. – Красивите момичета в училище... по дяволите, мислят се за нещо супер специално.

– По дяволите, ако и аз не мисля така – отвърна Хинкли.

– Няма и да те погледнат, ако нямаш кола и поне двайсетачка на седмица, която да харчиш за тях.

– Че защо им е да те поглеждат? – възкликна старецът весело. –

Ако бях красавица, и аз щях да правя така. – Той кимна сам на себе си. – Е, както и да е, важното е, че ти се върна от войната и изравни резултата. Нали й го каза?

– Е-е-е-х! – поклати глава ефрейторът. – Трудно е да ги впечатлиш.

– Знам ли? – обади се Хинкли. – В театъра има едно старо правило – представлението трябва да продължи. Дори и да си с пневмония или бебето ти да умира, пак играеш на сцената.

– На мен ми няма нищо – възрази Фулър. – Не се оплаквам. Чувствам се добре.

Белите вежди на стареца се повдигнаха нагоре.

– Че кой говори за теб? Имах предвид нея.

Войникът се изчерви, уловен в капана на егоизма.

– Нищо й няма – каза той.

– Така ли? – попита Хинкли. – Може би. Знам само, че представлението в театъра започна. Тя трябваше да е там, но все още е горе в стаята си.

– Наистина ли? – Фулър бе изумен.

– Да. Още откакто й натри носа и я изпрати вкъщи.

Ефрейторът се опита да се усмихне иронично.

– Колко лошо – каза той. Чувстваше усмивката си слаба и измъчена. – Е, лека нощ, господин Хинкли.

– Лека нощ, войнико – отвърна Хинкли. – Лека нощ.

По обед на следващия ден селяните по главната улица сякаш оглуяха. Янките, магазинери, връщаха рестото като в някакъв унес, сякаш парите вече не бяха от значение. Всички мисли бяха насочени към големия часовник с кукувичка, в който се бе превърнала сградата на противопожарната команда. Въпросът беше дали ефрейтор Фулър го е чупил или по обед малката врата на горния етаж ще се отвори и Сузана ще се появи.

В смесения магазин старият Хинкли се суетеше с вестниците й от Ню Йорк, объркано се мъчеше да ги направи привлекателни. Те бяха стръв за Сузана.

Малко преди пладне, в магазина се появи ефрейтор Фулър – самият вандал. На лицето му бе изписана странна смесица от чувство за вина и изтормозен ум. По-голямата част от нощта бе прекарал буден, разсъждавайки върху недоволството си от красивите жени. Единственото, за което мислят, е колко са красиви – каза си той призори. – Няма и да те

погледнат даже.

Мина покрай редицата високи столове пред бара за безалкохолни напитки и небрежно, на пръв поглед, ги завъртя един по един. Намери този, който бе проскърцал толкова силно предишния ден. Седна на него – монумент на праведността. Никой не го заговори.

Сирената на пожарната изсвири кратко, за да отбележи пладне. После, подобно на каруца, по улицата издрънча камионетката на транспортната компания и спря пред пожарната. От нея слязоха двама мъже и се изкачиха по стълбата. Гладната черна котка на Сузана скочи на парапета на терасата и изви гърба си като дъга, а двамата изчезнаха в стаичката ѝ. Когато миг след това се появиха с тежкия куфар, котката просъска.

Фулър бе шокиран. Погледна към Хинкли и забеляза, че обърканият му вид е заприличал на двойна бронхопневмония – замаян, сляп, потъващ.

– Доволен ли си, ефрейторе? – попита старецът.

– Не съм ѝ казвал да си заминава – изсумтя Фулър.

– Не ѝ остави голям избор, нали? – отвърна Хинкли.

– Какво я интересува какво мисля аз? Откъде да знам, че е такава мимоза?

Старецът докосна леко ръката на ефрейтора.

– Всички ние сме мимози, войнико, всички ние. Мислех си, че това ѝ е най-доброто на армията. Струваше ми се, че само там младите момчета могат да научат, че не са единствените мимози на света. Ти не го ли разбра?

– Никога не съм мислил, че съм мимоза – тросна се Фулър. – Съжалявам, че стана така, но тя си го търсеше. – Главата му бе наведена. Ушите му бяха аленочервени.

– Здравата те уплаши, нали? – попита Хинкли.

По лицата на малката публика, събрала се наоколо под един или друг претекст, се разлиखा усмивки. Фулър ги прецени и разбра, че старецът му е оставил едно-единствено оръжие – да се държи като сериозен, почтен гражданин.

– Кой се страхува? – попита той ядосано. – Аз не се страхувам. Просто мисля, че това е проблем, за който някой трябва да заговори, който трябва да се обсъжда.

– Да, наистина никой не се уморява от тази тема – отбеляза Хинкли.

Погледът на Фулър, който сега шареше много неспокойно, се

плъзна по рафтовете със списания. Там, пласт върху пласт, имаше десетки Сузани, сто квадратни метра влажни усмивки и премрежени очи, кожа като сметана. Затършува в ума си, за да намери звънка фраза, която да придаде достойнство на каузата му.

– Мисля си за малолетните престъпници! – каза той и посочи списанията. – Нищо чудно, че хлапетата пощуряват!

– За тях не знам, но за себе си съм сигурен – обади се Хинкли. – И аз се уплаших, колкото теб.

– Казах ти, че не се страхувам от нея!

– Добре, значи ти си този, който трябва да й занесе вестниците. Платени са. – Старецът ги хвърли в скута му.

Фулър отвори уста, за да отговори. Отново я затвори. Нещо стягаше гърлото му и той си даде сметка, че ако заговори, ще изквака като патица.

– Ако наистина не се боиш, ефрейторе – добави Хинкли, – ще е много добре да направиш това. Християнско е...

Докато се изкачваше по стълбата към гнездото на Сузана, Фулър едва не получи спазъм в усилието си да изглежда непринудено.

Вратата беше отключена. Когато почука, тя се отвори. Във въображението му стаята бе изглеждала тъмна и застинала, ухаеща на тамян, лабиринт от огледала и тежки завеси, с турски кът в някой ъгъл и голямо бухнало легло с форма на лебед.

Сега видя истината за Сузана и нейната стая. Истината беше безрадостната истина за мръсните евтини летни стаи под наем на янките – големи дървени стени, закачалка с три куки, линолеум на пода. Двоен газов котлон, желязно легло, сандък за лед. Малка мивка с оголени тръби, пластмасова чаша за вода, две чинии, мътно огледало. Тиган, тенджерка, сапунерка.

Единственото, което напомняше за харем, беше белият кръг от талк на пода пред огледалото. В центъра му личаха отпечатъци от боси крака. Следите от пръстите бяха не по-големи от перли.

Фулър погледна перлите и след това истината за Сузана. Беше с гръб към него. Прибираше последните си вещи в куфар.

Беше облечена като за път – прилично, като жена на мисионер.

– Вестниците – изграчи той. – Хинкли ги изпраща.

– Колко мило от негова страна – отвърна Сузана. Обърна се. – Предайте му... – Не можа да каже нищо повече. Позна го. Присви устни и

малкият ѝ нос почервения.

– Вестниците – повтори Фулър глухо. – От Хинкли.

– Чух – отвърна тя. – Няма нужда да повтаряш. Това ли е всичко, което имаш да кажеш?

Ефрейторът отпусна безпомощно ръце край тялото си.

– Аз... н-не исках да кажа, че трябва да си отиваш... нямаш предвид това.

– Предлагаш ми да остана? – попита Сузана съкрушено. – След като ме заклеми пред хората като лека жена? Като блудница? Курва?

– Боже мой! Не съм те наричал така!

– А замисли ли се за миг какво е да си на мое място? – попита тя и сложи ръка на гърдите си. – Знаеш ли, че тук вътре също живее някой?

– Знам – отвърна той. Досега не знаеше.

– И аз имам душа.

– Разбира се – отвърна Фулър разтреперан. Трепереше, защото статията се бе изпълнила с дълбока интимност. Сузана, златното момиче от хиляди измъчени сънища, сега говореше за душата си с Фулър самотния, Фулър обикновения, Фулър мрачния.

– Снощи не съм мигнала заради теб – продължи Сузана.

– Заради мен? – Щеше му се тя отново да се махне от живота му. Щеше му се да е в бяло и черно, дебела една стотна от милиметъра върху страницата на някое списание. Щеше му се да имаше как да обърне страницата и да зачете за бейзбол и събитията по света.

– А ти какво очакваш? – не преставаше Сузана. – Цяла нощ разговарях с теб. И знаеш ли какво ти казах?

– Не – отвърна той и започна да отстъпва. Тя тръгна след него и сякаш излъчваше топлина като от огромен чугунен радиатор. Беше ужасяващо човешка.

– Аз не съм природен резерват! – продължаваше Сузана. – Не ме финансират с данъци! Не принадлежа на всички! Нямах никакво право да говориш каквото и да било за начина, по който изглеждам!

– Боже мили! – възкликна Фулър.

– До гуша ми е дошло от тъпи перковци като теб! – извика Сузана. Тя тропна с крак и изведнъж доби отчаян вид. – Какво мога да направя, ако ти се прииска да ме целунеш? Кой е виновен?

Сега ефрейторът виждаше своята страна на проблема неясно, като водолаз, който гледа към слънцето от дъното на морето.

– Опитах се само да кажа, че би могла да си поне малко поконсервативна.

Сузана разпери ръце.

– Достатъчно консервативна ли съм сега? Доволен ли си?

От привлекателността на хубавото момиче го заболя костния мозък. В гърдите му имаше въздишка като заблуден акорд.

– Да – промърмори той и добави: – Забрави за мен.

Сузана тръсна глава.

– Да забравя, че ме е премазал камион? Кое те прави толкова гаден?

– Просто казах, каквото мисля – отвърна Фулър.

– Мислиш гадни неща – каза Сузана объркана. Очите ѝ се разшириха. – През цялото време, докато бях в училище, хората като теб ме гледаха, сякаш искаха да падна и да умра. Никога не танцувах с мен, не говореха с мен, дори не ми се усмихваха, ако аз им се усмихнех. – Тя потрепери. – Навъртаха се наоколо като ченгета от провинциален град. Гледаха ме точно като теб... сякаш съм извършила нещо ужасно!

Истината в този упрек накара Фулър да почувства сърбеж по цялото тяло.

– Може би са си мислели нещо друго.

– Струва ми се, че не – каза Сузана. – Поне за теб съм сигурна. Изведнъж се нахвърли върху мен в магазина, а не съм те виждала никога досега. – Обля се в сълзи. – Какво изобщо става с теб!?

Фулър наведе глава към пода.

– Никога не съм имал шанс с момиче като теб, това е всичко – отвърна той. – От това боли.

Сузана го изглежда учудено.

– Та ти дори не знаеш какво е шанс!

– Шанс е последен модел открита кола, нов костюм и двамайсета долара на седмица.

Сузана му обърна гръб и затвори куфара си.

– Шансът е момиче – каза тя. – Усмихваш му се, държиш се мило и се радваш, че е момиче. – Обърна се отново към него и разпери ръце. – Аз съм момиче. Момичетата са направени така. Ако мъжете се държат добре с мен и ме карат да се чувствам щастлива, понякога ги целувам. Имаш ли нещо против?

– Не – отвърна Фулър смутено. Тя бе натрила носа му в сладкия разум, който управлява вселената. Сви рамене. – По-добре да си тръгвам. Движдане.

– Чакай! – извика Сузана. – Не можеш да постъпиш така... просто да си тръгнеш и да ме оставиш да се чувствам толкова порочна. – Тя поклати глава. – Не съм заслужила да се чувствам така.

– Какво мога да направя? – попита той безпомощно.

– Можеш да ме заведеш на разходка по главната улица така, сякаш се гордееш с мен. – Тя кимна замислено. – Можеш да ме приветстваш отново сред човешката раса. Дължиш ми го.

Ефрейтор Норман Фулър, завърнал се преди две вечери след осемнайсет месеца служба в Корея, излезе на терасата пред гнездото на Сузана, за да почака. Цялото село го гледаше.

Тя му бе наредила да я почака отвън, докато се преоблече, докато се преоблече за завръщането си при човешката раса. Освен това бе повикала хората от транспортната компания и им бе казала отново да внесат куфара ѝ.

Фулър убиваше времето, като галеше черната котка на Сузана.

– Мац-пис-пис-пис – повтаряше той. – Писи-писи-писи-писи. – Това го упояваше като милостиво лекарство.

Когато Сузана излезе от гнездото си, той продължаваше да казва това. Не можеше да престане да го казва и се наложи тя да вземе котката от ръцете му, за да може той да я погледне, да ѝ предложи ръката си.

– Довиждане, писи-писи-писи-писи – каза Фулър.

Сузана беше боса, с варварските халки на ушите, със звънчетата на глезените. Улови Фулър за ръката и го поведе надолу по стълбата, за да започне своята горда, гъвкава, възбуждаща, звънкаща разходка покрай магазина за алкохол, застрахователната агенция, кантората за недвижими имоти, закусвалнята, поста на Американския легион и църквата, до пълния с хора смесен магазин.

– Усмихни се и бъди добър с мен – каза му Сузана. – Покажи, че не се срамуваш от мен.

– Имаш ли нещо против, ако пуша? – попита той.

– Колко мило, че ме питаш – отвърна Сузана. – Не, нямам нищо против.

Успокоявайки дясната си ръка с лявата, Ефрейтор Фулър успя да запали своята пура.

КРАЙ

© 1956 Кърт Вонегът
© 1994 Владимир Германов, превод от английски

Kurt Vonnegut
Miss Temptation, 1956

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1264>]